

τῆς ἐξαπλώσεως, τῆς παιδείας, καὶ τῆς ἀπεριορίστου ὑπὲρ αὐτῆς δαπάνης, τῆς μόνης ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὥφελεῖται ὁ λαός.

*

Τουργεῖν τῶν Στρατιωτικῶν.

Ο κ. Μανύδομιχάλης ἐν ἔκτενε ἀγορεύσει κατακρίνει «τὰ μεγάλα καὶ ἀπειρά ἐλαττώματα τῆς μονοεστοῦ θητείας, δι' οὗ βεβαίως θὰ ἡσθάνετο ἐλεγχον ὁ ὑπουργός ὑπογράφων τὸ διάταγμα, δι' οὗ καθιστᾶ τοὺς ἄνδρας ἀπόλους». Κατακρίνει τὴν μὴ κατὰ συντάγματα ὅργάνωσιν τοῦ στρατοῦ, τὴν ἀποστολὴν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀξιωματικῶν, «ἐχόντων ἀνάγκην διερμηνέων, τὸν τόσον ἐγωϊσμὸν», τοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν, καὶ ἄλλα τινά.

Ο κ. Γρικούπης ἀπαντᾷ, ὅτι καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις, ὅταν ἔλθῃ εἰς τὰ πράγματα τὴν μονοεστὴ θητείαν θὰ παραδεχθῇ· διτὶ ἡ κατὰ συντάγματα ὅργάνωσις, καίτοι ὑπάρχουσα ἐν τῷ ὅργανισμῷ, δὲν δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ, ἔνεκα τούτων παροκούς στρατοῦ τῆς ὑπηρεσίας, καὶ τῆς ἀδυνάτου αὐτῶν συγκεντρώσεως· καὶ διτὶ τοὺς ἀξιωματικούς τοὺς μᾶλλον εὐδοκιμήσαντας ἐν τῷ στενῷ κύκλῳ τῆς ὑπηρεσίας των, ἀπεστειλεν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, οὐχὶ διὰ νὰ ἐπιδείξωσι γνώσεις τῆς Γαλλικῆς, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀρυθῶσι μαθήματα πολεμικῆς.

Καὶ τὰ περαιτέρω ἡνακάλλονται διὰ τὴν αὔριον.

Κουτρούλης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Εὔτυχῶς τὸ σκάνδαλον τὸ γενόμενον ἐναντίον τῆς μόνης ὠραίας μασκαράτας τῆς Κυριακῆς—τοῦ Βέη—δὲν προέσθη

ρα αὐτῆς ἔμειναν ἀκίνητα, ἀπλανὲς; δὲ τὸ βλέμμα· αἱ κόραι τῶν διθυραλῶν ἦσαν ἀκίνητοι. Ἐν τούτοις τὰ κυριώτερά ὅργανα ἀνελάμβανον τὴν λειτουργίαν αὐτῶν, ἡ ἀναπνοὴ ἐπανῆλθε καὶ ἡ σκληρότης τοῦ σώματος καὶ τῶν μελῶν δὲν ἦτο πλέον ἡ αὐτὴ ἡτο δλιγάτερον ψυχορά, μικρά τις δὲ ροδόχροια τῶν χειλέων καὶ τῶν παρειών ἀνάγγειλλεν, ὅτι ἀποκαθίστατο τὸν αἵματος ἡ κυκλοφορία. Ἀλλὰ τὸ στόμα ἔμενεν ἀνοικτὸν, οὐδεμίᾳ δὲ οἰμωγῇ, οὐδὲις στόνος, οὐδεμίᾳ κραυγὴν ἐξήρχετο τοῦ λάρυγγός της, καὶ οὐδὲν ἐδήλου, διτὶ συνῆλθεν ἐκ τῆς λειπούματος.

Αἱ γυναικεῖς ἀνέπνευσαν ἄμα εἰδαν τὸν ἰατρὸν· τώρα πιὰ δὲν θὰ τὴν ἔχουν σ' τὸ λαιμό τους τὴν ἀσθενὴν· ἦλθεν ὁ γιατρός· ἀς κάμη διτὶ θέλει.

Ἐπειτα ὁ ἰατρὸς ποῦ ἔφερε μαζύ του ὁ εἰρηνοδίκης εἶνε ἀπὸ τοὺς πολὺ καθώς πρέπει ἰατρούς, σαράντα χρόνια ὑπηρέτητο τὴν πατρίδα του, καὶ οἱ κάτοικοι ὅγι μόνον τὸν ὑπολήπτοντο, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀγαπούσαν· εἶχε σχηματισθῆ πλέον φήμη, διτὶ εἰς τὰ χέρια του πολλοὶ ἀσθενεῖς ἐπιθανάτιοι ἤδη τὴν θεραπείαν των.

Ο ἰατρὸς Κορνεῖδην ἀμα ἐπλησίασε τὴν κλίνην τῆς ἀσθενοῦς, ἀμέσως ἔμεινε προστηλομένος, σκεπτικός, σχεδὸν μελαγχολικός· ἡ ὄψις του δὲν ἦτο διόλου ἐνθραρρυτική διὰ τὴν κατάστασιν τῆς ἀσθενοῦς. Ἔβγαλε ἔνα μικρὸ ἐργαλεῖο καὶ ἔψαυσε μ' αὐτὸ τοὺς διθυραλμοὺς τῆς νεαρᾶς γυναικός·

μέχρις αἰκιῶν τοῦ ὑποκρινομένου τὸν Ἀθηναῖον Ναυπάπ, ὃς ἔγραψεν δὲν ἡμέτερος χρονογράφος τῆς Κυριακῆς. Τὴν ἐπανόρθωσιν αὐτὴν εὐχαρίστως κάμνομεν, διότι θὰ ἦτο λυπηρὸν τὰ ἥθη μας νὰ λάθωσι τόσον ἀγρίαν τροπήν.

Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Τρίτης ἡ συνάδελφος Νέαι Ἰδέας θὰ ἐκδιδηται πάντοτε διπλῆ, μετὰ μυθιστορήματος περιπλοκωτάτου καὶ βεβαίως ὡραίου, ἀφοῦ θὰ ἦν τοῦ κ. Στεφάνου Ξένου, τοῦ γιγαντώδους αὐτοῦ ἐλληνικοῦ ἔγκεφάλου, ἀπὸ τοῦ ὅποιου τόσα καὶ τοσα ἐξεπορεύθησαν, ἐκπορεύονται καὶ θὰ ἐκπορευθῶσιν. Ἐὰν εἰμεθα Γάλλοι, ὁ κ. Ξένος θὰ ἔγινετο δεύτερος Δουμάς. Δὲν γράφει κατὰ τόμους, ἀλλὰ κατὰ κάστας. Μανθάνομεν διτὶ τὰ χειρόγραφά του κατέχουσιν ὅγκον κιβωτίων, ώς νὰ ἦσαν τούτια τῆς Ἀγγλίας. Καὶ ἀλλας βελτιώσεις θέλουν εἰσαγάγει αἱ Νέαι Ἰδέας, ὑπὸ τὸ αὐτὸ πάντοτε πνεῦμα γραφόμεναι, τῆς λαϊκῆς πολιτικῆς καὶ τοῦ ἀδιακόπου ἀγώνος ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῶν νέων κοινωνικῶν στρωμάτων κατὰ τῶν τάξεων τῶν Ἐκμεταλλευτῶν. Ἐκαστον φύλλον θὰ πωλήται δέκα λεπτά, ἀν καὶ ἡμεῖς θὰ ἥθελομεν καὶ τὴν τιμὴν δημοκρατήσουμεν, δημοσίᾳ τοῦ φύλλου, σπερ εἴνε ἀξιον τῆς εὑρυτάτης κυκλοφορίας.

Ἡ ἀστυνομία τοῦ κ. Κοσονάκου διατί δὲν φθάνει μέχρι Μαρουσίου; Ἡ τούλαχιστον ἡ τοῦ κ. μοιράρχου; Ἐκεὶ τε λοῦνται ἐπιθέσεις δολοφονικαὶ καὶ μένουν ἀτιμώρητοι οἱ κυριώτεροι ὑπαίτιοι, γινονται κλοπαὶ, οἱ δὲ ὑποτιθέμενοι κλέπται συμπίνουν μετὰ τῶν ὅργάνων τῆς ἐξουσίας. Ἀναγκάζονται δὲ οἱ ὑπαίτιοι νὰ ἀναφέρωνται εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν νὰ εμρωσι τὸ δίκαιον των. Καὶ διατί ὅλα ταῦτα;

τίποτε· οἱ διφθαλμοὶ ἔμειναν ἀπλανεῖς· ἐφαίνετο ως νὰ εἴχε παραλύσει ἡ δραστική. Τότε ἔψαυσε διὰ τοῦ δακτύλου τὰ βλέφαρα· τίποτε· τὰ βλέφαρα ἔμειναν ἀκίνητα.

Ο ἰατρὸς ἐφαίνετο ἀνήσυχος. Ἐπεκράτησεν ὀλίγη σιωπή· ἀλλ' ἡ Μαρία Ρόζα ἀνυπομονοῦσα. ἦλθε νὰ μάθῃ τί θ' ἀπογίνη ἡ δυστυχία αὕτη γυναικία.

— Λοιπὸν, γιατρέ μου, τί λέτε;

— Τί νὰ πῶ· παράδοξον φαινόμειον· ἡ κατάστασις τῆς γυναικὸς μοῦ φαίνεται πολὺ σοβαρά.

— Τί, θ' ἀποθάνη;

— Δὲν λέγω, ἀλλὰ φοβοῦμαι διτὶ ἐπῆλθεν ἐγκεφαλικὴ διατάραξις, καὶ πολλὰ ὅργανα παρέλυσαν.

— Καλεῖ εἰνε ἀπελπισία! καὶ ἥρχισε κλαίουσα ἡ Μαρία Ρόζα.

— Βλέπω διτὶ ἀναπνεῖσι καὶ ἐνόσφιρον ὑπάρχει πνοή, ὁ ἰατρὸς διφεύλει νὰ μὴν ἀπελπίζηται.

Καὶ τότε ἥρχισε νὰ διδῇ διαφόρους διαταγάς, ζητῶν διάφορα πρόγραμματα, καὶ ἥγωνται νὰ ἀπαλλάξῃ τὰ ὅργανα ἀπὸ τῶν παντελούς ἀναισθησίας.

Εἶχε καταρρεθῆ τοῦτο ἐν μέρει, ἀλλὰ μετὰ μεσημβρίαν ἐπῆλθε περιπλοκὴ ἀνέλπιστος, ζητικές δέεινωσε τὴν κατάστασιν τῆς νεαρᾶς γυναικός· αἰφνιδίως κατελήφθη ὑπὸ ὡδίνων τοκετοῦ· ἀνεστέναζεν, ἐμούγγηριζε βαθειά βαθειά, καὶ ἐστριφογύριζεν ἐπὶ τῆς κλίνης μὲν σπασμωδικάς κινήσειας

Διότι πλησιάζουν αἱ ἐκλογαὶ διότι οἱ ἐπιτιθέμενοι κατὰ τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίκς τῶν ἀλλῶν ἐπιτίθενται καὶ κατὰ τῶν φύφων. Ὡς ἥθη! ὁ Ρωμαῖο! Ἀς ἐλπίσωμεν τούλαχιστον ὅτι ὁ εἰσαγγελεὺς κ. Καρύδας, εἰς ὃν κατηγέλθησαν αἱ πράξεις αὗται, θὰ κάμῃ τὸ καθῆκόν του.

Ποῖα νομίζετε ἦσαν τὰ καθαρὰ κέρδη τοῦ Φιγαρώ κατὰ τὸ 1882; **2,560,138.06!** Διὸν νὰ φθάσῃ δὲ κακεῖς εἰς τὰ κέρδη ἑλληνικῆς ἐφημερίδος, πρέπει νὰ φθάσῃ εἰς τὰς δεκάδας τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ καὶ ἐνίστε εἰς τὰ ἔκκτοτα. Τὸ σύνολον δὲ τῶν εἰσπράξεων ἀνῆλθεν εἰς Ἑξ ἑκατομμύρια. Ὁ μέσος ὄρος τῆς ἐκδόσεως ἦτο 80,000 σύλλα καθ' ἑκάστην. Απὸ ἀγγελίας μόνον ἐμπορικάς καὶ φεντάλαμας εἰσέπραξεν ἐνάμισι ἑκατομμύριον. Καὶ τὸ ποσὸν αὐτὸν ὑπελήφθη μικρὸν, ἔνεκα τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως τοῦ 1882. Παρ' ἡμῖν ἡ μᾶλλον προσεγγίζουσα ἐφημερίς εἰς τὸν Φιγαρώ εἶναι ὁ Παλλάγθρωπος τοῦ ἀγαπητοῦ κ. Βερβέρη, μὲ τὴν ἐκτίπωσιν τῶν ὀκτακισιλιωτῶν φύλλων του.

Ἐνομίζετο ἔως τῶρα ὁ Τάννερ ἀρχινῆστρος τοῦ κόσμου. Ἐδού ὅτι τὸ Ἐπιστημονικὸν "Ἐτος τοῦ 1882 ἀποκαλύπτει ἀλλούς ταννερικωτέρους τοῦ Τάννερ, πάντοτε δικαὶος Ἀμερικανούς.

Ἐν τῶν παραδόξων τέκνων τοῦ νέου κόσμου ἡθέλησε νὰ αὐτοκτονήσῃ διὰ τῆς ἀσιτίας. Ἀπεῖχε πάστος τροφῆς. Ὁλοι οἱ ἀγῶνες τῶν οἰκείων τοῦ νὰ τὸν ἀποτρέψουν ἀπὸ τὸ σχέδιόν του εἰς οὐδὲν ἀλλο ἀπέλιγον ἢ νὰ τὸν κάμνουν νὰ παίρη λίγο νερό. Ἀντέσχε δὲ τὸ σκυλί 47 ὅλας ἡμέρας, ἐνῷ ὁ Τάννερ δὲν ἔθάσταξε εἰμὴ μόνον ἐνα σαραντάμερο. Καὶ ὀνομάζετε σεῖς, παλιγόγεροι καὶ παλιγόγραις, τὸ χα-

Οἱατρὸς δὲν εἶχε τὰ χειρουργικὰ ἐργαλεῖα μαζύ του καὶ ἐδέσησε νὰ σταλοῦν ἵππεις ἐπὶ τούτῳ νὰ φέρουν ἀπὸ τὸ σπιτί του τὰ ἐργαλεῖα.

Μετὰ μιάμιση ὥραν τὰ ἐργαλεῖα ἦλθαν. Οἱατρὸς ἀνέπνευσε!

Καὶ μετὰ μίαν ἀκριβῶς ὥραν ἡ Ζελίμα ἐγέννησε κοριτσάκι.

Ἡ Μαρία Ρόζα τὸ ἔλαθεν εἰς τὴν ἀγκαλιά της καὶ φώναξε ἔχαλλος ἀπὸ χαράν:

— Τί μικρούλανι! τί ἀγγελοῦδι. "Ἄχ! νὰ ζήσῃ θεέ μου.

— Θὰ ζήσῃ, εἶπεν ὁ ιατρὸς καὶ θὰ ἔνε θαῦμα.

— Τώρα γιατρέ μου τὴν μητεροῦλά του νὰ μᾶς ἐσώσετε.

Οἱατρὸς δὲν ἀπήντησεν ἀλλὰ δύο δάκρυα κατέρρευσαν ἀπὸ τῶν παρειῶν του. Ἡρχισε νὰ ρεμβάζῃ εἰς ποίας φοβεράς στιγμὰς τὸ νήπιον αὐτὸν ἔρχεται εἰς τὴν ζωὴν, σχεδὸν ἐν μέσῳ δύο νεκρικῶν φερέτρων, διότι ἐσχημάτισε πεποίθησιν πλέον, ὅτι ἀδύνατον νὰ σωθῇ καὶ ἡ μήτηρ.

Η ἀσθενὴς κατέπεσε πάλιν ἀναίσθητος ὡς σύγκος ἀδρανῆς. Οὐδὲν σημεῖον ὅτι συνηρθάνετο ὅτι ἔγινε μήτηρ. Τὰ βλέφαρά της ἦσαν ἀκόμη διεσταλμένα, ἀλλὰ ἡ φωνὴ ἐσβύσθη καὶ μόνον ἡ πνοὴ ἐδήλων ὅτι ἀκόμα εἴη. Τὸ κιτρινοπράσινον πρόσωπόν της, τὰ ὥχρα της χειλῶν, οἱ συνεσταλμένοι ρώθωνες καὶ οἱ μεγάλως ἀνεωγμένοι σφραγίδες της, ἀνεῳ-

γαρίζειν καὶ φασουλιζειν καὶ αὐγοταραγίζειν ἀκόμη γηστεῖα!! Δὲν ἐντρέπεσθε!!

"Ενας ἄλλος, Ἀμερικανός καὶ αὐτὸς — ἀλλὰ τρελλός — ὀνόματι Κλάρκ, περιωρισμένος εἰς τὸ ἐν Κάμδεν φρενοκομεῖον, παρέτεινε τὴν νηστείαν του ὅχι πλέον παρὰ μίαν τεσσαράκοντα, ἀλλὰ τεσσαράκοντα καὶ μίαν. Ἡλπίζε διὰ τούτου νὰ ἐπανακτήσῃ τὸν ἀπολεσθέντα ὅχι παράδεισον, ἀλλὰ νοῦν του.

"Ο παράφιλος οὗτος κατεῖχε μεγάλην κοινωνικὴν θέσιν πρὶν παραφρονίσῃ, πρὸ τριετίας. Κατ' ἀρχὰς εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ δεινῆς λαιμαργίας: ἔτρωγεν ἡ τούλαχιστον ἑζήτει νὰ φάγῃ ὡς τρεῖς ὅμοι λέοντες καὶ μία τίγρις. Ἐνίστε εἰχε στιγμὰς διαυγείας, καὶ τότε ἔλεγεν ὅτι πρέπει νὰ εὔρῃ ἐν οἰονδήποτε μέσον διὰ νὰ ἐπανεύρῃ τὴν ὑγείαν του νοός του.

Κατ' ἀρχὰς ἐδοκίμασε τὴν διὰ γρονθοκοπημάτων θεραπείαν. Πρωὶ πρωὶ ἄμα ἐστάνετο ἡ ψυχρολουσία του ὅτι νὰ γρονθοκοπῷ ἀνηλεῶς τὸ πρόσωπόν του, τὴν δὲ κεφαλήν του νὰ τὴν κτυπᾷ κατὰ τῶν τοίχων, ώς νὰ ἔτοι κολοκύνθη.

"Η θεραπεία αὕτη διήρκεσεν ὅκτω ἡμέρας: ἔπειτα, κατὰ συμβούλην τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Φρενοκομείου, ἀλλαζε μέθοδον καὶ ἡσπάσθη τὴν μέθοδον τῆς νηστείας. Δὲν ἐδέχετο νὰ λάβῃ εἰμὴ δλίγον, χλιαρό νερόν. Τοῦ παρουσιάζουν τὰ νοστιμώτερα φαγητά, γλυκά, ζυντά, δρεπτικά, οὗτος τὸν χαβά του ἡροεῖτο εὐγενῶς, λέγων ὅτι δὲν σκοπεύει ν' ἀποθάνῃ, τούναντίον ἐννοεῖ νὰ θεραπευθῇ, καὶ ἀμα ἐννοήσῃ ὅτι κινδυνεύει ἡ ζωὴ του, τότε θὰ μεταλάβῃ φαγητού. Τὴν 31ην ἡμέραν ἀπὸ τῆς νηστείας ἐξηγείνεται τόσον ὡστε ἡ ναγκάσθη νὰ πέσῃ στὸ κρεβάτι.

Κλινήρης ἔμεινε δέκα ἡμέρας χωρὶς νὰ λάβῃ τὴν ἐλαχίστην τροφήν.

Τὴν 14ην ἐκήρυξε περαιωμένην τὴν νηστείαν καὶ ἐλαβε

μένον χωρὶς νὰ περιέχουν βλέμμα ἐν ἑαυτοῖς, τὰ πάντα διέχυνον ἐπ' αὐτῆς ὄψιν νεκρῆς.

— Νὰ κιτταξεῖς νὰ βρῆς ἀπὸ αὐτὸν παραμάννα γιὰ τὸ παιδί, εἶπεν ὁ ιατρὸς ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Μαρίαν Ρόζαν.

— Αὐτὸν εἶναι εὔκολον τώρα μάλιστα ποῦ ἡ θεία Ριγώ σκοπεύει ν' ἀποκόψῃ τ' ἀγοράκι της.

— Σωστά τὸ μικρό της νομίζω κοντεύει νὰ χρονίσῃ.

— Τὰ Χριστούγεννα, γιατρέ μου.

— Καλὰ λοιπὸν, νὰ πῆ νὰ τὴν ἰδῆς δίχως ἄλλο.

— Τώρα πηγαίνω.

— Κι' ἀν θέλῃ μάλιστα νὰ τὸ πάρη καὶ ἀπ' τ' ἀπόψε.

— Καὶ ἡ μανοῦλά του, γιατρέ μου, ἡ μανοῦλά του;

— Τὴν μητέρα τὴν ἀφίνομεν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ!

Οἱατρὸς Κορνεβέν δὲν ἐπλανᾶτο τὴν τετάρτην ὥραν ἡ Ζελίμα παρέδιδε τὴν τελευταίνην πνοήν. Πλησίον τῆς κλίνης ἐκοιμάτο ἐντὸς κανίστρου τὸ νεογνόν.

Οἱατρὸς Λίλιαν συγκεκινημένος ἐκλειστεῖ τοὺς σφραγίδαμούς τῆς νεκρᾶς καὶ ἀπεσύρθη.

Μετ' ἐλίγον ἡ Αγγελικὴ ἐλάμβανεν ἀπὸ τοῦ κανίστρου τὸ νεογνόν καὶ ἀπήργετο.

· · · · ·

· · · · ·

· · · · ·

καρέν. Κατόπιν γάλα, ἔξακολουθήσας τὴν γαλακτώδη δίαιταν ἐπὶ μίαν ἑδομάδα. "Ἐπειτα προσέθεσε καὶ σίγης φράσουλες. Καὶ τελευταίως ἐτράπη εἰς τὰ ἀμυλώδη.

"Ενα μῆνα μετὰ ταῦτα ὁ Κλάρκ, ὑγιέστατος τὸ σῶμα καὶ τὰς φρένας, ἔζηρχετο τοῦ φρενοκομείου ὁ γνωστικώτερος ὅλων τῶν Ἀμερικανῶν!"

Κατόπιν τούτων πάντων προτείνομεν νὰ ὑποβληθῇ ὁ κ. Τρικούπης εἰς νηστείαν σαράντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν, διὰ νὰ θεραπευθῇ ἐκ τῆς καταλαθούσης αὐτὸν οἰκονομικῆς παραφροσύνης.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἐπικρατεῖ τῷρα ὁ συρμὸς τῶν ἐπαναστάτων . . . ἐν τοῖς Σωφρονιστηρίοις. Εἰς τὸ Σωφρονιστήριον Μισσουρῆ ὃπου εἶναι κλεισμένοι 1400 καταδίκοι ἐργαζόμενοι, μίαν ἡμέραν ἐπανεργόμενοι εἰς τὸ ἐργοστάσιον, ἐκήρυξαν ἐπανάστασιν, ἔβαλαν φωτιὰ καὶ ἦσαν ἔτοιμη βεβαίως νὰ χυθοῦν ὅλοι ἔξω τῆς φυλακῆς, ὅτε τοῦ κώδωνος τοῦ κινδύνου σημάνατος, οἱ πολίται δὲν διέλισθησαν, περιέζωσαν τὴν φυλακήν, ἥναγκασαν τοὺς καταδίκους νὰ κλεισθῶσιν εἰς τὰ κελλία των καὶ ἔσβυσαν καὶ τὴν πυρκαϊάν.

Ἐπίσης καὶ ἄλλη ἐπανάστασις εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Σινσίνη κατεστάλη ἐπὶ τέλους, 230 τῶν πρωταπίστων ἀπομονώθέντων καὶ καταδικασθέντων εἰς φυρτιάνη καὶ νερό, ἦτοι τανερισμὸν πλεῖστον ἄρτου.

Ἐπὶ ώραίου χάρτου καὶ ώραιοτέρου τύπου ἐκδίδοται ἀπό τίνος ἐνταῦθα πρωτότυπος ἐφημερίς, ἀγγλοελληνική, ὁ Ἐλληνικὸς Χρόνος καὶ ὁ Ἐλικών ὀνομαζόμενη, ὑπὸ τοῦ κ. Ιατσονίδου, σκοποῦσα τὸν σύνδεσμον Ἐλλάδος καὶ Ἀγγλίας, φρονιμώτατα συντεταγμένη καὶ φιλολογικὰ νέα πε-

κατορθώσῃ μεγάλα πράγματα. Ἡ ξενοδόχος κατέθεσεν ὅτι τὸ ἀνδρόγυνον θὰ ἤρχετο ἀπὸ τὴν Βερζεβίλλην, ὃπου εἴχε φθάσει διὰ τοῦ ταχυδρομείου τῆς Βαρνεγιόλης· ὡστε μεταξὺ Βερζεβίλλης καὶ Βλαινικούρης καὶ ἀπὸ τῆς ταχυδρομικῆς ἀμάξης θὰ ἀπήντησεν ὁ ταξιδιώτης τὸν Ιούλιον Κορνεφέρ ή ἐκείνον ποὺ ἔλαβε τὸ ὄνομα αὐτό.

"Οταν ὁ ταχυδρόμος τῆς Βερζεβίλλης ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου, οὗτος τὸν ἥρωτησε:

— Τὴν περασμένην νύκτα διεπράχθη κακούργημα σ' τὸ Βλαινικούρ· ἔνας ταξιδιώτης, τοῦ ὄποιου τὸ ὄνομα δὲν γνωρίζομεν ἀκόμη, ὥρθηκε πνιγμένος σ' τὸν ποταμόν.

Σὺ τὸν ἔφερες χθὲς τὸ πρωτὶ εἰς Βερζεβίλλην μαζὶ μὲ τὴν γυναικά του;

— Μία γυναικαὶ ἔγκυος;

— Αὐτήν.

— Ἐγὼ, κύριε εἰρηνοδίκη.

— Καὶ ἀπὸ ποὺ ἤρχοντο;

— Ἄπ' τὴν Ρεμεριμόντη θὰ ἐρχότανε, γιατὶ εἴχαν καταβῆ ἀπὸ τὴν ἀμαξὴν τῆς Βαρνεγιόλης καὶ μπήκαν σ' τὴν δική μου.

— Μόνον αὐτοὺς τοὺς δύο ταξιδιώτας εἴχεις;

— Καὶ δύο ἄλλους, κύριε εἰρηνοδίκη, δύο ἄνδρους.

— Ἄ α α !

ρίχουσα· ἀλλὰ τίς θὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τόσην πολυτέλειαν καὶ τοσοῦτον καθαρῶς θεωρητικὸν σκοπόν, ἄγνωστον μὲν ἡμῖν, γνωστὸν δὲ βεβαίως τῷ κ. Ιατσονίδῃ.

· Ο δεανομεὺς τῆς "Ωρας Εὐθύμιος προσκαλεῖται νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ γραφεῖον τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**, ὃπου ἔχει κάτι νὰ πληρωθῇ.

ΒΟΥΛΗ-ΑΠΟΚΡΗΑΙΣ

· Η Ἀποκρητὶς μᾶς φεύγουνε, Σαρακοστὴ πλακόνει, καὶ ἀκόμη δὲν ἐσχόλασε τοῦ ἔθνους ἡ βουλὴ αὐτὴ ἡε λόγια μοναχὰ μεγάλα ζεφαντόνει καὶ ἀπὸ τὸ βῆμα κόβεται, κλωτσᾷ, παραμιλεῖ. Φρενιζάει ὁ Ζυγομαλᾶς, ὁ Μοντεσάντος σκούζει, καὶ ὁ Στεφανίδης κρύβεται στὸ θειό του μπουρνούζι.

Μαλλόνει ὁ Πρωθυπουργὸς, ὁ Καλλιγᾶς χαζεύει, καὶ μύδρους τοῦ Ἀρέντη μας, ἡ μύτη ζετινάζει, ὁ Ράλλης ὁ ἀθίνατος γελᾷ καὶ χωρατεύει, καὶ στόλους στὸ κεφάλι του ὁ Ρούφος σγεδιάζει. Πότε μιλοῦνε τρεῖς μαζὶ, πότε μιλοῦνε δέκα, καὶ χάσκει ὁ Αὐγερινὸς νὰ ὅδη καμψιὰ γυναικα.

— Αὐτοὶ εἴχανε παρμέναις τῆς θέσεις των προτήτερα, μάλιστα ὁ ἔνας ἀπὸ δαύτους ἐδώκε τὴν θέσιν του εἰς τὸ ταξειδιώτη ποὺ ἦταν μαζὶ μὲ τὴν γυναικά του καὶ ἐκάθισε κοντά μου σ' τὸ κάθισα μπροστά.

— "Ηρχονταν λοιπὸν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὴν Ρεμεριμόντη;

— Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς γελάσω, κύριε εἰρηνοδίκη· γιατὶ αὗτοὶ βρισκότανε σ' τὴν Βαρνεγιόλη πρωτοῦ νὰ πάμε ἐμεῖς;

— Καὶ ἦσαν μαζὶ καὶ οἱ δύο;

— Δὲν φαινότανε πῶς ἦσαν μαζὶ, μὰ ἐβλεπα πῶς γνωριζότανε ἀναμεταξύ τους.

— "Ωστε δὲν τοὺς γνωρίζεις.

— Δὲν τοὺς γνωρίζω, κύριε εἰρηνοδίκη.

— Καὶ δὲν τοὺς ξαναείδεις πιά, γθὲς, ἡ τὴν νύκτα ἡ σίμεσα τὸ πρωΐ;

— "Οχι, δὲν τοὺς ξαναείδα.

— "Ακούσεις, παιδί μου, ἔχομεν λόγους; νὰ πιστεύσουμεν ὅτι αὗτοὶ δακάναντες;

— "Α! τοὺς κακούργους! ἀνεκραύγασε μετ' εἰλικρινοῦς ἀγανακτήσεως ὁ Δουκός.

— Εἶνε φανερὸν ὅτι οἱ δύο κακούργοι περιμεναν τὸ θύμα των σ' τὴν Βαρνεγιόλη. "Οταν βγήκαν ἀπὸ τὴν ἀμάξα σου σ' τὴν Βερζεβίλλη, ξεφύρεις ποιὸ δρόμο πίρανε;

— "Έκείνος ποὺ καθόταν κοντά μου δὲν πρόσεξα καὶ ἔ-